

“BESKONAČNOST” - ŽARKO DRAGIĆEVIĆ

RECENZIJAZ Vladimira Madića

Misaona poezija u prozi koja samu sebe poništava, jer naglašava doživljaj prirode i i stapanje sa svepostojanjem, doživljajem svega oko nas i u nama, Ljubavi, koja kada se pretoči i reč gubi smisao.

Na tragu velikih poetskih tragalaca za beskrajem u poslednjih nekoliko vekova, Getea, evropskih romantičara koji su čeznuli za beskrajnošću duše unutar i van nas, preko “Luče mikrokozme” Njegoša, do savremenih pesnika beskrajaju. Provejavaju odjeci drevnih i savremenih duhovnih učitelja i filozofija istoka (Advaita) koji traže božansku iskrinu u čoveku, kap Okeana, izgubljenu u Iluziji, koja je samo prikrivena naslagama impresija našega uma. To je gnostička potraga za svesnošću, osvetljavanjem nesvesnog, u eri globalnog duhovnog buđenja, izraženog više u materijalističkom zapadu, dok istok hiljadama godina prati nit svojih duhovnih tradicija.

Mitotragalaštvo se stapa sa mitotvoračkim večitim porivom svakog stvaraoca i umetnika, ali i razbijanjem mitova, prožeto težnjom da se spoznaju kroz umetnička čula misterije nematerijalnih svetova, za koje znamo da su nam bliže od našeg daha, ali ih zakriljuje čulni veo. Tajne postojanja se otvaraju pred očima pesnika, kao i mnogih pre njega. Beskrajna težnja svih pesnika da se rečima opiše neopisivo i nedokučivo, da stare istine dobiju nova tumačenja, biblijsku i hrišćansku tradiciju osvetli novi zrak. Sve je u igri svetlosti, reči, vibracija... Govor bez reči i zvuka, telepatiski ili na drugi način, je vekovni ideal koji nam sada deluje na dohvata srca, tako blizu.

Prisutna je spoznaja svih planetarnih duhovnih tradicija da je materijalni čulni svet oko nas samo prijekcija našeg unutrašnjeg bića. Beskrajna igra mogućnosti i obilja u kojoj kroz buđenje globalne svesti i srca trenutno plutamo nadahnjuje umetnika da zaplovi vibracijama bujanja i prožimanja na svim nivoima svesti. Kosmički ples Univerzalnog uma izbijaju kao gejzir kroz srca umetnika širom sveta.

Večna sadašnjost, istovremeno postojanje Svega i razbijanje iluzije vremena su neka od obeležja okvira u kojima se kreće tkalac reči “Beskonačnog”.

Apoteoza stvaralačke Reči, ko-kreacije sa Bogom (“čovekov će biti Osmi dan Stvaranja”), ali i prodiranje u velike duhovne promene našeg vremena, kada se kolektivna svest čovečanstva uzdiže od razuma ka intuiciji, od govora ka telepatiji, tj komunikaciji bez reči, zenovskom i istočnom naglašavanju da se apsolutna istina Bogoostvarenja ne može iskazati ograničenošću govora. Pesničko korišćenje Reči da bi se reč poništila, kao Um koji samog sebe poništava da bi odlobodio prostor da se svest, Kap-Duša sjedini sa Bogom.

Opisivanje neopisivog, govor o neizrecivom, večna težnja svih kroz Umetnost tragalaca za Apsolutom. Tako je i nastala poezija, težnja da se poput muzike dokuči nedokučivo čulima i umom. Povratak u davno izgubljenu harmoniju... povratak u Ljubav, najvažniju silu koja drži sve atome Kosmosa na okupu. Ljubav u akciji, empatiji za bližnjeg, zajedništvo koje je imperativ duhovnog uzdizanja kolektivnog duha u sadašnjem trenutku istorije. To podrazumeva i prevazilaženje svih svešteničkih i institucionalnih posrednika između Čoveka i Boga, koji su manipulirali strahom zarad sopstvenih sitnih interesata.

Nasuprot tome, praćenje zapisa Svetlosti je ono što nas vraća Izvoru, Suštini, nečujna komunikacija. Pesnik se toliko sjedinio sa duhom vremena da je dotakao i današnji spoj nauke i duhovnosti kroz spoj kvantne fizike, osveščivanja energetske i suptilnog tela čoveka, preobražaj materije u energiju i prepoznavanje sub- atomske i osnove sveta kroz istraživanje antimaterije, što su zapravo samo razređene čestice od kojih se sastoji materija u čulnom svetu. Primer toga u ovoj poemi je osvrt na mit o Zavetnom kovčegu ispričan naučnim jezikom.

Simboli ogledala, kao i prepoznavanje još jedne spoznaje našeg vremena, da je duhovna sudbina čovečanstva neraskidivo povezana sa vibracijama koje od centra galaksije preko našeg Sunca prodiru u suštinu našeg bića (drevne Maje), čine filozofsku anti-mitopeju i duhovno-naučnu raspravu Beskonačnost (takođe u duhu vremena spajajući više književnih žanrova) bitnom materijalizacijom u reči duha našeg vremena, vremena koje razobličava iluziju postojanja samog vremena, ali i odraz svih ezoteričnih i duhovno-naučnih spoznaja našeg doba, koje se kao holografske kockice mozaika uklapaju u jedinstvenu spoznaju svemira i Kreacije...

U Damanhuru (koji je dobio ime po gradu Sunca u drevnom Egiptu), najvećoj duhovnoj komuni na svetu, na severu Italije, između mnogih drugih duhovnih tradicija, proučavaju uticaj biljnog sveta na duhovnu evoluciju planete i čovečanstva. Pesnik ovde kaže: "Svjesnost biljaka savršenija je od svjesnosti čoveka." Grigori Grabovoj, kvantni naučnik koji je spojio nauku i duhovnost i potpuno ovladao transformacijom energije u materiju i obrnuto, je pronašao brojčane kodove kojima možemo da utičemo na svaku bolest i svaku oblast života. Žarko nam saopštava: "Tajna postanka je u brojevima..." Dotiče i piramide širom sveta i sve ono što danas čini kolektivnu celovitu samosvest onog dela duhovnijeg dela planete iz koje će se roditi Novo Čovečanstvo. U razbijanju mita o Mojsiju dotakao je kosmički duhovni preobražaj pred kojim se nalazi naša planeta, kada će je zapljusnuti talas energije sa suptilnih nivoa. A u apokaliptičnim vizijama opšti duh širokih masa koje zaista imaju utisak da su na kraju istorije.

Na kraju je pokušaj, u duhu vremena i spajanja nauke i duhovnosti, naučno-vibraciono tumačenje nivoa prosvetljenja. Utisak da je ovo samo stepenica na putu tragalaštva, posvećeništva u misterije postojanja, delić u ogromnom mozaiku samospoznaje ljudske rase.

Vredan korak. U iščekivanju nastavka ovog večnog putovanja....

Vladimir Madić, Beograd, juli 2013.